

Hermed fremsættes følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Grønlands Selvstyre tager territorielt forbehold for forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode af Kyotoprotokollen (2013 - 2020).

(Naalakkersuisoq for Boliger, Natur og Miljø, Mette Lynge)

Begrundelse

Koalitionsaftalen har som bærende mål, at der skal skabes nye muligheder for indtjening samt beskæftigelse ved at skabe gode vilkår for erhvervslivet. For at sikre optimale vilkår for investeringer i nye erhvervs muligheder, herunder i storskalaprojekter, anser Naalakkersuisut det ikke hensigtsmæssigt, at Grønland forpligter sig til reduktion af drivhusgasser i Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode fra 2013-2020. Reduktionsforpligtelser i denne periode vurderes at have negative konsekvenser for private investorers investeringsvillighed i nye erhvervs muligheder og i øvrigt være en økonomisk byrde for Grønland.

Nærværende beslutningsforslag foreslår, at Naalakkersuisut i forbindelse med Danmarks ratificering af Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode pålægges at informere Danmark om, at Grønland ønsker et territorielt forbehold for reduktionsforpligtelser i perioden 2013-2020. Danmarks ratificering forventes at finde sted i 2014.

Baggrund

Kyotoprotokollen er et af de vigtigste internationale retlige instrumenter i kampen mod klimaændringer. Den indeholder de forpligtelser, som industrilandene har indgået med henblik på at reducere deres drivhusgasudledninger, der forårsager global opvarmning. Kyotoprotokollen udløb med udgangen af 2012, og ved den internationale klimakonference i 2012 (COP18) under Klimakonventionen¹ besluttede parterne at indgå aftale om en forlængelse af Kyotoprotokollen i perioden 2013-2020. Kun EU og nogle få andre lande har påtaget sig reduktionsforpligtelser i den nye aftale.

Kvotesystemet² i Kyotoprotokollen betyder, at landene forpligter sig til at reducere deres CO₂-udledning i forhold til et referenceår. Hvis udledningen overstiger det, som landet har forpligtet sig til, skal den såkaldte manko (differencen mellem den tilladte og den faktiske udledning) således dækkes ved køb af CO₂-kreditter³, hvilket vil indebære en omkostning for Grønland. Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode kræver, at de industrialiserede lande påtager sig høje reduktionsforpligtelser. Såfremt Grønland ikke tager et territorielt forbehold, vil Grønland blive omfattet af den reduktionsforpligtelse, som Danmark påtager sig som underskrivende part⁴.

Der kan i perioden 2013-2020 i Grønland forventes markant øget CO₂-udledning, som en følge af industriel udvikling, særligt indenfor mineindustrien. Alene London Mining-projektet kan medføre, at Grønland vil forøge sin årlige CO₂-udledning i projektets driftsfase med 89 procent⁵.

¹ United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC).

² Kvotesystemet er den internationale reguleringsmekanisme af CO₂-udledning, som de fleste lande tiltrådte i forbindelse med Kyotoprotokollen.

³ En CO₂-kredit er en tilladelse til at udlede en mængde drivhusgasser, der svarer til 1 ton CO₂.

⁴ EU, og dermed Danmark, forpligter sig til en reduktion af drivhusgasser på 20 % i forhold til referenceåret 1990.

⁵ jf. Orbicon, *VVM af Isua jernmine projektet*. August 2012. S. 197.

En tilsvarende forøgelse kan blive resultatet af etablering af en aluminiumssmelter ved Maniitsoq.

Selvom vandkraftværket i Ilulissat kommer i drift 2013, og der de kommende år foretages energireducerende tiltag, forventes CO₂-udledningen således at stige væsentligt i perioden. Det er derfor ikke økonomisk hensigtsmæssigt for Grønland at påtage sig høje reduktionsforpligtelser.

Det skal i denne sammenhæng fremhæves, at Naalakkersuisut prioriterer vedvarende energi højt og fortsat arbejder på at fremme og videreudvikle udnyttelsen af vedvarende energipotentialer.

Arbejdet for grønlandsk deltagelse i en kommende global klimaaf tale.

Naalakkersuisut vil fremadrettet følge de langsigtede forhandlinger under Klimakonventionen, der har til formål at samle alle konventionens parter i en global aftale til vedtagelse i 2015 med virkning fra 2020. Med klimasamarbejdsaftalen fra 2012, der blev indgået mellem det tidligere Naalakkersuisut og regeringen, har Naalakkersuisut øgede muligheder for at deltage i forhandlingerne og yde indflydelse på udfærdigelsen af Rigsfællesskabets og EU's forhandlingspositioner.

Naalakkersuisut vil arbejde for en fleksibel global aftale, der tager højde for særlige nationale forhold, og som inkluderer varierende grader af reduktionsforpligtelser.

De økonomiske og administrative konsekvenser

Der blev ikke taget territorielt forbehold for Grønland for den første forpligtelsesperiode, hvilket resulterede i, at Grønland i 2012 indgik aftale med Klima-, Energi- og Bygningsministeriet om at betale 13,2 millioner kr. for erhvervelse af CO₂-kreditter for en udestående manko på 430.500 tons CO₂ for perioden 2008-2012.

Et territorielt forbehold bevirker, at Grønland fritages for reduktionsforpligtelser og dermed økonomisk ansvar for den nationale udledning af drivhusgasser i perioden 2013-2020. Et territorielt forbehold friholder således Grønland fra eventuelle udgifter til køb af CO₂-kreditter i perioden.

Hvis Grønland derimod ikke anmoder om et forbehold for aftalen, forventes det at have markante økonomiske konsekvenser for Grønland. Der er ikke udarbejdet estimerede beregninger heraf. Disse konsekvenser vil afhænge af prisudviklingen for CO₂-kreditter samt den industrielle udvikling i landet.

Anmodningen om territorielt forbehold for Kyotoprotokollens anden periode påvirker ikke Grønlands indberetningsforpligtelser i øvrigt under Klimakonventionen, og Grønland vil fortsat skulle levere årlige indberetninger om nationale udledninger af drivhusgasser.